

lar om resurser för att bygga si och så många vägar, skolor och vårdcentraler.

Skuldkänslan (som Sverige har föga anledning att dela) har konkret värde bara om den leder till handlingar som ger goda resultat. De övriga inslagen i tänkandet har visat sig bygga på totalt felaktig analys. Det går inte att komma utifrån och ”lyfta ett land”, om inte landet självt och dess befolkning lyckas skapa ett styre och en riktning som ger grund för framgång. Biståndet är helt enkelt fel tänkt, inte endast ineffektivt utfört i många fall.

Framtidens öde ligger i folkens egna händer. Det andra kan göra är att underlätta handel och på olika civila vägar stödja framväxten av en fungerande demokrati och rättsstat. Mellan bistånd och framsteg finns däremot bevisligen inget samband. Sydkorea har lyckats mångdubbelt bättre än det biståndsöversköldja Tanzania. Enorma finansiella resurser har inte kunnat hindra arabvärldens katastrofala nedgång.

UNDER ETT BESÖK i Kenya för två år sedan blev jag djupt imponerad av kvinnliga entreprenörer inom klädesdesign och design av möbler. Varför skulle inte Hennes & Mauritz och Ikea kunna starta stor tillverkning i Kenya, frågade jag en erfaren person på svenska ambassaden. Hans svar: det är så svår korruption i hamnen i Mombasa att globala företag inte kan lita på att varor skeppas ut i angiven tid.

Vad Kenya behöver mer än annat är inte bistånd utan pressfrihet för oberoende tidningar, som kan avslöja korruption på ett sådant sätt att korrupta ledare inte blir omvalda. Däri, och i en öppnare handelspolitik från EU, ligger hoppet om en ljusnande framtid. ∞

Att inte synas verka

NIKLAS LUNDBLAD

Vd på Neo

HUR GÅR DET för regeringen? Ja, vad tycker de själva? Den nyfikne surfare som ger sig in på regeringens webb för att ta del av de epokgörande tal och de modiga linjeartiklar som statsråden publicerat möts av en märklig bild. Justitieminister Beatrice Ask har inte ett enda tal och inte heller en enda artikel på sin webbsida. Hon måste rimligen ha skrivit några, men inga som hennes pressfolk tyckt varit värda att dela med sig av, tydligen.

För statsministern är det bättre, men inte mycket. Han har, enligt regeringens webbplats, hållit sex tal och skrivit en (1) artikel sedan den borgerliga regeringen tillträdde. Det placerar honom gott och väl under medel i regeringen, även om medelantalet inte imponerar.

Den i särklass mest produktiva av statsråden är Cecilia Malmström som sopar mattan med alla andra med 26 tal och 25 artiklar som hennes pressfolk lyft fram. Efter Malmström kommer handelsminister Tolgfors med tio tal och hela 25 artiklar, och sedan är det ett litet gap ned till biståndsministern som har 18 tal och 12 artiklar att skriva med.

ANDRA ÖVERRASKNINGAR i genomgången är att Maud Olofsson bara har hållit tre tal som hon vill lyfta fram och skrivit tre artiklar. Åsa Torstensson och Tobias Billström har blygsamma två artiklar och tal vardera och ligger i botten av listan. Utrikesministern placerar sig litet över medel med tio tal och sex artiklar. Han kanske sitter och skriver i KU:s bänk?

Även resten av denna lista är deprimerande läsning, inte för att jag betvivlar att statsråden gör saker, utan för att deras kommunikationsrådgivare inte tycks ha insett att de också måste berätta, om och om igen, att de gör saker. Till sin hjälp har de en av landets mest besökta hemsidor. Och vad gör de? Slarvar bort en avgörande chans att visa upp regeringens arbete.

Ingen tror väl att Jan Björklund hållit ett tal och skrivit två artiklar under mandatperioden? Varför är det då vad som framgår av regeringens webbplats? En regering som inte förmår berätta om sig själv kan aldrig göra anspråk på en vision om framtiden. ∞

